

at man skal holde sig til den konklusion, at det var nej til euroen og ikke til andet.

Jeg synes, det har været ubehageligt at læse nogle af de udenlandske reaktioner, som måske kan sige noget om, hvad vi kan vente os, hvis vi fortsætter den polarisering, som jeg føler vi har været godt i gang med:

En reaktion fra et land som England f.eks. har været en jubel over, at danskerne sagde nej, sådan at de engelske konservative fik et yderligere argument for at lukke sig ude fra Europa og vende ryggen til Europa.

En reaktion fra de franske venstreorienterede, som sagde: Det var da godt, at Danmark endelig sagde nej, for så kan vi få lov at gå videre i det forstærkede samarbejde, som vi gerne vil gå videre med. Så har vi ikke disse fodslæbende danskere at tænke på.

Og den værste reaktion var nok den, der kom fra Jörg Haider i Østrig, som sagde, at nu ville han øjeblikkelig bede Kommissionen om at indstille de videre forhandlinger med de øst- og centraleuropæiske ansøgerlande, for når Danmark havde sagt nej, så var det nok et tegn på, at der var en generel angst og utilfredshed i Europa ved perspektiverne for udvidelse.

Så derfor er jeg glad for hr. Holger K. Niensens reaktion på nej, nemlig at det var et nej til euroen og ikke et nej til EU og ikke et nej til udvidelsen og ikke et nej til fortsat samarbejde.

Der er ikke brug for kompromisser eller for nye undtagelser. Danmark deltager som sagt ikke i euroen, og det er en ren dansk beslutning. Vi blokerer ikke for, at nogen traktat kan træde i kraft, som det var tilfældet i 1992. Vi har allerede for længe siden sagt, at andre lande kan gå videre, hvis de ønsker det, men Danmark bestemmer selv, om vi vil gå med eller ej, og vi har altså besluttet os for nu, at vi ikke går med.

Men erfaringen fra det meget klare nej, det blev i torsdags, må også få os til at tænke os om og sige, at det nok vil være uklogt og halsløs gerning at bevæge sig ud i yderligere afstemninger om de øvrige danske forbehold. Derfor er jeg helt enig med dem, der siger, at alle forbeholdene består, og at de ikke skal til afstemning i en overskuelig fremtid.

Konsekvensen er selvfølgelig, at Danmark i EU har sat sig selv i en særlig position. Jeg vil nødig sige, vi har sat os på slæbesporet eller har sat os uden for døren, men vi har i hvert fald anbragt os i en særlig position, hvor vi ikke har den samme slagkraft i vores argumenter, som vi

havde haft, hvis vi havde været med i alle samarbejdsområderne.

Danmark har svækket sin position og måske især som hjælp i udvidelsesprocessen, men det er vores pligt at gøre alt, hvad vi kan, for at udvidelsesprocessen fortsætter. Nicetraktaten må gøres hurtigt færdig, og den proces må nejsiden altså ikke få lov at spolere, og det retter jeg selvfølgelig især til de nejsigere, som ikke er tilhængere af udvidelsesprocessen. Jeg er helt sikker på, at SF vil bidrage til, at vi får en god og hurtig udvidelsesproces, så vi hurtigt kan vise befolkningerne, at vi mener det alvorligt med velkomsten til dem i EU-samarbejdet.

De andre områder, som ikke er omfattet af forbeholdene, er vi selvfølgelig stadig med i, og Det Radikale Venstre vil nu som før arbejde aktivt for, at Danmark får et godt samarbejde i EU, og at vi også bidrager positivt og konstruktivt til samarbejdet i hele EU.

Jeg vil godt i denne forbindelse sige til den konservative ordfører, at jeg synes, det var rigtigt nævnt i fru Lene Espersens ordførertale, at nærhedsprincippet ikke anvendes godt nok. Noget af det, som vi faktisk forsømmer i dansk EU-politik, er engang imellem at prøve at sætte hælene i og sige, at her er vi faktisk på koalitionskurs med nærhedsprincippet.

Det er jo ved hjælp af Ministerrådets udfordringer og Ministerrådets samlede aktioner over for Kommissionen, at man skal kunne sige, at her er nærhedsprincippet faktisk et princip, som bør tages i brug, så her bør EU ikke lovgive, for det bør nationalstaterne. Jeg synes, vi skal give hinanden håndslag på, at vi i fremtiden vil prøve at holde vores egne ministre fast på at bruge nærhedsprincippet mere offensivt.

I Det Radikale Venstre er vi fuldstændig enige i de signaler, der har været om at bygge bro. Vi har haft en meget lang debat, 7 måneder, og vi har fået et godt indtryk af, hvad det er for nogle bekymringer, der optager befolkningen. Vi tager gerne fat på den fortsatte dialog, og når jeg siger dialog, så mener jeg det alvorligt, især den del af dialogen, der har med lytning at gøre. Det er jo ikke blot et spørgsmål om at tale til folk, det er også et spørgsmål om at tale med folk, og det er også et spørgsmål om at lytte til, hvad de faktisk siger.

Ideen om folkehøring er da tiltalende, men der må være andre måder, vi også kan føre dialogen videre på. Jeg var selv med på den tur, som Europaudvalget havde i en del af kampagnen her, og jeg synes selv, det var en meget, me-